

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRANGALAR

kemal
burkay

.....

Bir şiir de, soy bir şiir tohumundan gelişerek oluşmuş eleğimin ortasında sapasağlam duruyor. Kemal Burkey'in **Gülümse** adlı şiiri. Onu tümüyle, diliyle, havasıyla, yapısıyla seviyorum. (...) Vakitlerden, bırakmak istemediğimiz bir ikinci, eleğimde bu ikinci duruyor. Onu, bir gün kokusu geçip gitse de, şimdi-lik bir ikinci havası gibi koklaya koklaya okuyorum. Türkçeden yeni bir selâm gibi :

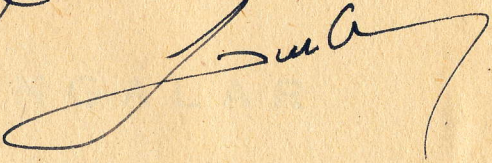
Hadi gülümse bulutlar gitsin,
İşçiler iyi çalışsın, gülümse
Yoksa ben nasıl yenilenirim
Belki şehre bir film gelir
Bir güzel orman olur yazılarda
İklim değişir, Akdeniz olur, gülümse.

Sazlarım vardı, ırmaklarım vardı çok
Çakıl taşlarım vardı benim.
Ama sen başkasın anlıyor musun,
Tut ki, karnum acıktı anneme küstüm.
Tüm şehir bana küstü
Bir kedim bile yok anlıyor musun,
İklim değişir, Akdeniz olur gülümse.

Ozan, birdenbire «Bir kedim bile yok anlıyor musun» diye, hayatın özünü, şiirin orta yerine oturtuveren insandır. Bazen bir mısrağ, bütün bir hayatın özü olur.

(Ceyhan Atuf Kansu, Varlık Dergisi, 15.2.1964)

PRANGALAR
KEMAL BURKAY

Kardığım t/1. d/1. a
en iyi: dilekelerle 13.5.1970
Kemal Burkay

MEMLEKET YAYINLARI : 7

(ŞİİR DİZİSİ : 5)

Dizgi - baskı :

İŞ MATBAACILIK

1967 — Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KEMAL BURKAY

PRANGALAR

Şiirler

MEMLEKET YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GÜLÜMSE

YALNIZ KASIM

Bir yalnız kasımda rastlaşıyoruz
Kendi yollarımıza gidiyoruz
Benden ne aldığını bilmiyorum
Bütün geçmişimi oltaya takıp
Birdenbire atıyorum
Denize yağmur çiseliyor
Atılmış bir papuç gibi seviniyorum
Beni unutan kentin ortasında
Bir yalnız kasımda
Benden ne aldığını bilmiyorum

İnsan bir kere kopmasın kendi akşamından
Ve atmasın bir okun ucunda
Belki sevdalarını belki yaşantısını
Yaşlı bir çeteci gibi suskun
Ve serüvenler yaşamış bir kadınla
Tutup kendisine hüznü aşlamış
Zencilerin özgürlük şarkılarına benzeyen

Şanki korkunç boksörler dağıtmış suratını
Acısını yudumlayıp bir bardaktan
Bilmediği bir kentte sabahlamış
Kırık dökük satırları anmış bir mektuptan
«Bu bir aldanıştır anlıyor musun»
İşte şimdi anlıyormuş

Bir ikinci zamanı yola koyularak
Adını bile düşünmeden
Boğaz tokluğuna limanlarda
Kendi sabahlarını yaşıyarak
Kimi sisler içinde kimi gün ışığında
Aldanışı duyabilmek için
Güney yağmurlarında sıırıslıklam
Ve kimi bir akşamlik dostlarla

Ansızın bir geceyarısı öpüşünü
İliklerine kadar duyuyor
Karahindibalar gibi uçuşan
Birtakım adları heceliyerek
Sokaklara karanlık gibi düşüyor
Belleğini yitirmekten sevinçli
Bodrumlarda unutulmuş birtakım defterlerde
Ya da yıpranmış gecelerde bırakılan
Umutları artık düşünmüyor

Bir yalnız kasımda rastlaşıyoruz
Kendi yollarımıza gidiyoruz
Benden ne aldığını bilmiyorum
Denize yağmur çiseliyor
Bu uğultulu kent ortasında
Atılmış bir papuç gibi seviniyorum

Ekim 1964

KARACA

Gülümser gibi bir karaca
Sev beni
Yumruklarını çek akşam serinliğinden
Sen gözlerine kırgın mısın

Kimi zaman kimi insanlar
Sevi çiçekleri gibidir yağmurda
Sen ellerine kırgın mısın
Yoksul kişiler gibi ellerine

Sokaklarda bir başıma yiterim
Hadi çocuklar gibi ısın
Neden uzak bir kent gibidir
Yumuşak yüzlü karaca

Sev beni biraz yoksa ağlarım.

TRUVAZOM

Bu göz yağmurları olmasa
Sen o uzak kentte yaşamasan
Yalnızlık başıma vururdu
Kendimi bir şey yapamazdım
Parkın birine yan gelirdim
Boyacılar acırdı bana
Ne eyfelden melodiler
Ne de bu yepyeni eylül ayına
Seni düşünmesem aldırılmazdım

Bir kadında yürümeni buluyorum
Bir başkasında gülümsemi
Sokaklar saçlarına boyanıyor
Bütün melodiler Truvazom
Aşkını kirpiklerinde taşıyor
Bir tutam tuz gibi ansıyorum
Eskimiş bir kış gecesini
Tutup tutup seviyorum

Bütün yalnızlığı üzerinde
Küçük adımlarla yürüyor
Biliyorum uzak bir kentte
Çöpçüler yaprakları süpürüyor
Üstüne akşam güneşi düşüyor
Islak aydınlığında vitrinlerin
Bir anlam arıyor hayatına
Beni tanıdığına hayıflanıyor

Bütün melodiler truvazom
Kimse kapımı çalmıyor
Bir tutam tuz gibi ansıyorum
Bütün gecelerime koyuyorum
Onun var olduğunu bilerek
Mutluluğu gökyüzüne çiziyorum
Bu kenti boydanboya seviyorum
Sokaklar saçlarına boyanıyor

1964

Truvazom : Fransızca bir melodi.

BESBELLİ ÇİZGİSİNDE ÖLÜMÜN

Sen duyar mısın çocuk bıraktığım günleri
Çılgın sağnaklarla yıkanan
Barış içinde serpilip giden orman
Sen duyar mısın çocuk, bir yayla treni
Alır gider her öksüz kalışında
Başıboş özlemleri ve saçlarını benim.

Yıllarla gitgide artan ıssızlığında
Besbelli çizgisinde ölümün
Kim avutabilir beni, kadınlar ve savaşlar
Bir bardak şarap, dostluklar ve cıgara
Yine de aldanmak kimi zaman
Esen yele, umuda, sevilere
Bir bir kopup gitmek ve birleşmek sonradan
Oyuncağı gibi incecik yağmurların

Ey hayat, güzel oyun, başıboş kırlangıcım
Bir sevi gibi uçucu yaz yağmuru
Işıklarını bırakan yapraklar üzerinde
Kaygısız ayakları köylü çocuklarının
Ey ölüm, kopuk bir dal gibi elimizde buruşan.

1963

HOMO HOMİNİ LUPUS

Küçüğüm, çocuğum sen şimdi dağlardasın
Çamurlu sokaklardan, hoyrat yapılardan uzak
Tara saçlarını gün ışığı büyüsün

Şimdi kırık dökük dal uçlarında
Ölmüştür çamurlar ve taşlar altında
Ben nice dilenciyim buralarda bilmezsin
Boynumda ekmek ağırlığı günlerin
Küçüğüm türküler benden çok uzak

Bir kadın koynu gibi uzakta ışıklar
İnsan bağırabilse, çıldırabilse ne güzel insan
Bir biri ardınca savrulan tokatların
O sokak savaşları küçüğüm, o ekmek savaşları
O yumrukların dağıttığı gülümsemeler

Hoşçakalın kırlar gökyüzü deniz
Umutlarım uykularım sıcaklığım benim hoşçakal
Bak yılanların durmadan kaynaştığı
Karanlık yüzleri gibi o adamların
Bütün kapılarda yazılı o bitmiyen kapılarda
Homo homini lupus

1963

DAR ODALARDA ESKİYEN

Kızlar çamaşır yurdu uzun yaz günlerinde
Saçları ıslak elleri mosmor
Kızlar çamaşır yurdu uzun yaz günlerinde
Saçları ıslak elleri mosmor
Ama çay boylarını artık unuttum
Çok geride kaldı o günler

Çocuklar sevinir söğütler yeşerirken
Nevruzlar en kuytu yamaçlarda açar
Çocuklar sevinir söğütler yeşerirken
Nevruzlar en kuytu yamaçlarda açar
Ne türküler doyurur beni ne kırlar
Söğüt ağaçlarını hiç düşünmem

Küçük okullu kız gülüşü ak
Yollar boyunca uçar
Küçük okullu kız gülüşü ak
Yollar boyunca uçar
Çocukluğumu da yitirdim gençliğimi de
Ne kitaplarım var ne şiirlerim şimdi

Tarlalar yumşaktır kadınlar gibi
Işıltılı bahar günlerinde
Tarlalar yumşaktır kadınlar gibi
Işıltılı bahar günlerinde
Çiftim çubuğum yok yalnızım işte
Dar odalar eskitir beni

Ve günü gelince ey zaman
Silkip atacaksın elbet
Ve günü gelince ey zaman
Silkip atacaksın elbet
Ama gülüp geçeceğim ben de
Hayata aldırmadım ölüme hiç aldırmam

1963

SONBAHARLA GİDEN

Gider sonbahar yağmurları altında
Kimi güleç, kimi tedirgin insanlar
Az eziklik belki; yollar, parklar
Ama en güzel güneşimizdir bizim
En güzel boşluğumuzdur uzanır orda.

İstese bölüşürdük uzıyan yolları
Yağmurlu ikindileri, ıslak akşamları
Bir çiçek kırmızısını, bir dal hışırtısını
Bir merhaba sesini..

Neden sevemez insan delice, çılgınca
Toprak kokusunu, yosun yeşilini, gün ışığını
İslenmiş kayaları..
Neden itilir sıcaklığı ellerin, dudakların?

Oysa bizdendir hep sonbaharla giden
Başka günlere sevilmemiş günlerden.

1963

HERKES KENDİNE GİDER

Sanki neden girdiniz karanlığıma
Demek siz de uzak yıldızları burdan
Şimdi güleçsiniz, her sevgi biraz güzel
Ama üşüyeblirsiniz birazdan
Birazdan herkes kendine gider

Eskiden güzel ülkeler vardı
Belki bir şeylere sevinirdiniz
Yani sizin umutlarınız hani eskiden
Bir yerlere gitmeli insan

7 Bir yerlere gitmeli
Sustunuz, erken bir yenilgi bu
Yoksa daha mı yalnızdır kadınlar
Bir engel, bir engel daha, doğru
Ama her zaman biraz yağmurlar vardır
Ve her zaman güneşler biraz güzel

En iyisi çekip gitseniz burdan
Çünkü insan ekmekleri, şarapları sever
Daha ucuz dünyalar vardır orda
Işıklar içinde kent, paralı erkekler
Ne çıkar uzakta bir yıldızdan

1963

BİR MEMELİ SERSERİDİR İNSAN

Kim kurtarabilir yalnız doğmuşları
Sen de uçup gittin, uçacaktın, böyledir
Çünkü tutulmaz bir kediye kovalar insan
Aşk mı dediniz, yani siz buna aşk mı dediniz

Belki, oturur şaraplar içerim, böyledir
Alınyazısı gibidir sizin gidişiniz
Bunlar da benim sokaklarım işte
Ne yapalım, benim sokaklarım
Bildim bildim, siz herşey gibisiniz
Ve bir memeli serseridir insan

Durun, aklım karıştı, adınız neydi sizin
Doğru, siz de herkes gibisiniz
Bana gelince yalancının biriyim
Ne yapalım, yalancının biriyim
Sizi süslerim içip içip

Ne var ki öleceğiz, dudaklarımızı kaçırın, öleceğiz
İyi ki herkes ölür
Hiç değilse doya doya küfreder insan
Yoksa bu dünya nasıl çekilir
Bu borçlu ve alacaklı insanlar

İnan bana en politikasızım bugün
Yani ne varsa seni seviyorum
Yürüdüm kırlara, denize, havalara
Besbelli buranın en güzel delisiyim
Çünkü tutulmaz bir kediye kovalar insan.

1963

HIÇ, YA DA HERHANGİ BİRŞEY

Sen de baktın dalgın, unutmuş
Boş sokak, hiç ağaç, anlamsız ev
Bir tren.. başını alıp gitmiş
Sen de duydun
Yaşanmaz bir sevdayı
Ya da yaşanmış bitmiş

Yalnızlığı sevmezdi dudakların
Üşümek istemezdin
En güzel aynalar içindi
Belin, saçların

Sen de baktın dalgın, unutmuş
Boş sokak, hiç ağaç, anlamsız ev.

Mart 1966

KEMAN ÇALAN SAVAŞÇI

İnce bir keman sesidir bu
Irmak üstüne tepelerden
Sen uzarsın ya savaşçım ince
Erir orman, erir dağ

İçinde çöreklenmiş bir koca çağ
Tütüyor
Gözlerinde en aç aydınlık bir uzak gün
Kurşun yağıyor, bomba.. Bire karşı bin
Kemanında o ince ezgi yine
Bu savaşçı deli mi ne..

Neden sonra aldı başını gitti
Yansıya yansıya yeşil tepelerde ezgi
Ve ırmak boyu
Tarandı bir makinelikle
Bu su deli su, bu geçit deli geçit

Bir cığara aldı yaktı kemancı
Güldü, orman da güldü; bire karşı bin
Düşman gitsin, keman güzel dost, o gitmesin
İnce uzun bir ezgi

1959

UYKULARI SEVEN KARDEŞ

Bütün ekmekler için savaşıyorum
Ekmeğini seven kardeş
Benim de gözlerim var, saçlarım var sarı
Bir tay ilkyazında gençliğim
Ama zincirleri sevmem, kamçıları sevmem
Köleliğini savunan kardeş.

Nerde zincirler kopmuşsa, ışıymışsa karanlıklar
Ben orda ölmüşüm bil
Bir bakıma güzel paraların sultanlığı
Ama parasız sevmişim bil
Bütün uykular için savaşıyorum
Uykuları seven kardeş.

1963

RESİMDE

O şimdi bir resimde
Çok mutlu bir güne tutunmuş
Ev, çocuk ve ağaçla eskimeden
Bilemem hangi kentin güneşinde
Kaypak çizgiler gibi parlayan
Yüzünde belirsiz bir gülümseyişle

Sonra sevinç gibi yakalamışlar
Tüm yapayalnızlığın ortasında
Evrende bir noktayı birden
Bir unutuş gibi sarımtırak
Uzak bir gökyüzü altında
Sanki bencilliğini saklıyarak
Ev, çocuk ve ağaçla
Çok eski bir resimde eskimeden

1964

YAŞAMININ SERSERİLİĞİ

Oynar çocuk gözleri güneşli bir salıncak
O biten salıncak, o hiç başlamıyan
Yere dökölüp kırılmış bir gökyüzü
Herşey değişir sonra işte bir ikindi
İşte bir akşam, bir sokak, bir kedi
Güneşin dağıldığı hiç kimsenin olmayan
O sarışın kıyıda hiç kimsenin olmayan
Değişir kentler, odalar, değişir sevi

İşte ardımda yaşamamanın serseriliği
İşte günaydınlar nasılsınız? boş bir hoşçakal
Uzanan raylar uzanan raylar uzanan raylar
Derken karnımı doyurup yürüdüm bir gündüzü
Bana elinizi verin, öyle dar ki odalar
Yollar öyle uzun ki, öyle kısa ki, yollar yok
Bu parkı seversiniz, gülmeyi seversiniz
Bitmeyen ayak sesleri herkesin herkese gittiği
Ve kimsenin kimseye olmadığı sokaklar
Elinizi istemiyorum sizin eliniz yok
Sizin gözleriniz yok ben cansıkıntısıyım

Değişir herşey, trenler, yaz günleri
Tepeler, ovalar, kadınlar, değişir sevi
Siz benim neyimsiniz, neyin nesiyim ben
Düşünüyorum.. o halde iş değil benimkisi
Sonra bir parça Faust oluyorum
Şeytana uyuyorum oyunların en güzeli
Yeniden yollar, kentler, odalar
Bir aşk mektubu, şişe kırığı, bir dilim ekmek
Ve durmadan günlerin çemberinde yürümek

1964

BEKÇİ

Karlı ve don tutmuş sokakta
Sıcak bir somunu taşıyorlar hep birden
Evlerini seviyorlar hep birden
Çatılar soluk bir resim
Çatılar eski gökyüzüm benim
Ben güneşe bekçiyim hiç eskimeyen.

O güvercin sıcaklığım minnacık odalarda
Bir kibrit kutusu sessizliği büyüten
Duvarların, perdelerin ayırdığı herşeyin
Uzun cansıkıntıları gibi giysilerin
Ben geceye bekçiyim hiç eskimeyen.

Seyrederim uçuşan bulutları havada
Esen yeli, büyüyen ağaçları
Ya da yolda, uzun sisli akşamda
Ilık çan seslerini
Ben zamana bekçiyim hiç eskimeyen.

1964

ÇOK BOYUTLU KÖLE

Dudaklarım kurumasa iyiyim
Köylüler üzmesene beni
Adımları savruk, gözleri perişan
Ya da iskele boyunca işçiler akşamları
Neden böyle iki büklüm dolaşırlar
Günahları bile olamaz yoksulluktan

Besbelli kutup yıldızına düştüm
Batı cephesinde savaşıırken
Parçalarımı bulsam iyiyim
Sıcaklığımı bir kış gecesinde yitirdim
Yağmurlarda ıslandım, ayaz çektim
Batı cephesinde savaşıırken

Bunlar ne eşkenar adamlar böyle
Dedikoducu, ayyaş, tembel
Bir kutu içindeki yaşıntıdan
Poker oynar harman cıgarasına
Ve kendini değişmekten utanmaz
Köleliği çok boyutlu bir adam

Dudaklarım kurumasa iyiyim
Köylüler üzmesene beni
İki büklüm dolaşmasa işçiler
Ve hergün yenibaştan bilemese
Gümüş hançerlerini
Köleliği çok boyutlu bir adam

1964

ÇOK BOYUTLU KÖLE — II

Eni karanlık
Boyu paslı zincir ta Roma'dan
Yüksekliği yok
Derinliği yok işte
Baştanbaşa ayak işte
Köleliği çok boyutlu adam

Biri tutup yıldızlara baksa
Akşam rüzgârına gülse, neşelense
Öpüşse iki kişi
Ya da uykularını bölüp dağ eteklerinde
İçinden gelerek Marsiyez şarkısını söylese
Ölümden korkmadığı için
Yaşamayı sevdiği için söylese
Ama ne anlar o Marsiyez şarkısından
Akşam rüzgârından, yıldızlardan
Durup durup bıyıklarıyla düşünen
Karanlığı getiren hiç yoktan
Köleliği çok boyutlu adam

Belki dağ başlarında
Belki köylerde yitirmiş
Dostluğu, sevgiyi ve yiğitliği
Daha çok kalabalık kentlerde
Bir sarraf kurnazlığına bürünmüş
Ayak altında süründüğü için
Tükürüldüğü, itildiği için
Hep biraz hayvan
Ve baştanbaşa kozmopolit

Adı yok şimdi onun
Öyle tiksiniş ki kendisinden
Yoksa adını atar mı, gözlerini atar mı
Dilini atar mı adam
Bir orospu kadar olsun
Gururu yok şimdi onun
Aklısıra kurnaz ve sırtkan
Ezilmek nedir bilmiyor
Aydınlığı bilmiyor, gözyaşlarını bilmiyor

Eni karanlık
Boyu paslı zincir ta Roma'dan
Yüksekliği yok
Derinliği yok işte
Baştanbaşa ayak işte
Köleliği çok boyutlu adam

1964

SPARTAKÜS

Hayat bir türküdür Spartaküs
Avutucudur geçicidir
Güneş tepeler üstünde yükselirken
Ve kıyıları döverken mor dalgalar
Hayat bir türküdür Spartaküs
Köylü kadınların küçük çocukların söylediği
Orda Trakya ovalarında

Özgürlük uçan kuşlara benzer
Ağaç yaprağına yağmur damlasına benzer
Varinia'nın gözyaşlarına Spartaküs
O Britanyalı köle kadının, o kır çiçeğinin
Bir gladiyatörün acı gülüşüne benzer
Kanları toprağa belenirken

Onlar dostluğu bilirler mi
Kardeşliği bilirler mi
Başkası için ölmeyi hiç
Onlar bilirler mi Spartaküs
Ayağa kalkınca Makedonyanın
Lombardiya'nın taşı toprağı
Yaşlıları, hastaları, genç kızları
Özgürlük için saçları bayraklaşan

Onlar, Roma'nın uygar efendileri
Dövüşken horoz yetiştirir gibi
Avrupa'nın, Asya'nın, Afrika'nın
O, kölelikten başka hakkı olmayan
En güçlü insanlarını meydanlarda
Birbirine öldürtüp kahkahalarla gülen
Eğlenceye ve elmaslara çılgınca düşkün
Onlar, Roma'nın uygar efendileri

Frigya ovasında yetişen buğday
Acem ipeği, Mısır pamuğu
Besili sığırları Afrika'nın
Finike'nin sedir ağaçları
Ve genç kızları Normandiya'nın
Herşey, hattâ dalgalar, gökyüzü
Dağlar, esen yel ve gün ışığı
Güya bu efendiler içindi.

Köle doğmak boynunda bir zincirle
Sırtında bir kamçıyla
Yüreğinde bir damgayla Spartaküs
Uşaklık edeceğin saraylar yapmak
Geçemeyeceğin köprüler, sürüneceğin yollar
Çürüyeceğin zindanlar yapmak
Ve taşımak olmayan günahlarını sırtında
Doğduğun günden öldüğün güne kadar

Zincirleri kırmak güzeldir Spartaküs
Gökyüzü gibidir, yaşamak gibidir
Aşk gibidir
Çıkmak geceden güne
Zincirlerden öte uzundur dünya
Duvarlardan öte yaşamak geniştir
Besbelli sevginin en güzeli
Zincirleri kırmaktır yeryüzünde

Hiç unutulabilir misin Spartaküs
Yüzünü Afrika'lı zencinin
Gözlerini unutulabilir misin
Ancak bu denli sevebilir insan
Kılıç, kan ve Romalılar arasında bile
Gönlü böylesine sevgiyle taşan
Bu adam
Seni öldürmemek için kendi öldü
Sen o zaman vurulmuştun işte
Ölüm güzeldir böyle yaşamaktan

Bir Romalı yüreği gibi değil
Ezik bir köle yüreği gibi çiçek yetiştiren
Ak bulutların öptüğü
Makedonya dağlarından
Cins atlar büyüten, yapağı veren
Macar ovalarından
Çıkıp karlı Alp Dağlarını
Köle toprakları bir boydan bir boya aşan
Bir su gibi içip özgürlüğü
Mızrağının ucunda
Alinteri ve sevgi taşıyan
Kölelerin bayrağı Spartaküs

Sen ki o mermer saraylarda yaşıyan
Kan ve kemikler üstüne şanları kurulu
Parayla, döneklilikle soylu olmuş kişilerin
Bilmediği bunca şeyi bilirdin
Sen ki bir çocuk için yaşamayı
Bir kadına gönül vermeyi
Eğilip toprağı öpmeyi bilirdin Spartaküs
«Biz kölelerin de bir tanrısı vardır..»
Bunu bilmiyordun işte
Çünkü kölelerin tanrısı yoktur

Yoksulluk kötüdür Spartaküs
Bilgisizlik kötüdür
Ama hiçbir şey boyun eğmekten
Daha kötü değildir
Sen de yenildin sonunda
Bir çarmıhta can verdin
Ama bir türkü gibi çağdan çağa
Erkekçe savaşmayı öğrettin insanlara
Adını öğrettin Spartaküs.

1964

AŞKIN ÇOCUK KANATLARI

Bir uçurtmalı gün olur seninle
Yaşamak olur, ağaçlar büyür seninle
Tüm giysilerimden kurtulurum
Sürükler beni aşkın çocuk kanatları
Bir yaz yelinde kurur saçlarım

Ölümü unuturum sen öyle yumuşaksın
Kırlara açılırım, dondurma alırım belki
Bir tren geçer mutlu olurum
Serinlik gibi ulaşır bana sevincin
Sürükler beni aşkın çocuk kanatları

Nisan 1964

BİR KIZ GÖZLERİ EVREN

Ben o günler ağaçları severdim
Bir kız gözleri evren
Bostanlar büyüdü gün ışığında
Ben o günler çakılları severdim.

Ceviz dallarına nasıl tutkunsam
Su arklarında titreyen güneşe
Ben çocuktum o yetişkindi
Bir kız gözleri evren.

İşte sonunda tüm savaşlarımın
Ey hayat seni bir bir çözdüm
Ve anladım yitirdiğimi
Bir kız gözleri evren.

Nisan 1964

GÜLÜMSE

Hadi gülümse bulutlar gitsin
İşçiler iyi çalışsın, gülümse
Yoksa ben nasıl yenilenirim
Belki şehre bir film gelir
Bir güzel orman olur yazılarda
İklim değişir, Akdeniz olur, gülümse.

Sazlarım vardı, ırmaklarım vardı çok
Çakıl taşlarım vardı benim
Ama sen başkasın anlıyor musun
Tut ki karnım acıktı, anneme küstüm
Tüm şehir bana küstü
Bir kedim bile yok anlıyor musun

İklim değişir, Akdeniz olur, gülümse.

1963

PRANGALAR

ALLO

O vardı gecenin içinde
O'nun yapayalnız elleri vardı
Sanki gözlerini çalmışlardı Allo'nun
Öylesine uzak ki dost ülkemden
Oysa elimi uzatsam güller açardı
Yeni bir çağ başlardı sesimden
Bunu onlar yapmışlardı, anlıyordum
Onlar, o büyücüler, o şövalye artıkları

Yalvarma ellerin utanır Allo
Ellerin ki bir çiçeği açarlar
Buğday sarısını, gök mavisini
İnsandan insana açılan yolu
Umutları, sevinçleri, acıları
Ve demir çarkları çeviren
Ekmeği en güzel tutan ellerindir
— Utandırma ellerini

Tut elimden Allo
İnsan nasıl gülümser bilir misin
Elimden tut ki bir ninnidir sıcaklığım
Tut ki yeşil otlar büyüsün
Seninle bir türküyü güzelleştirelim
— Yüzyılları ardımıza alalım Allo

Bu büyü bozulacak bir gün
Bu senin karanlıktaki öykün
Elbet insan merhaba der hayata
Ağaçları okşar, açar başını rüzgâra
Hadi tut alınterimden
Çağımızın o en güzel incisinden
— Sevinç ve acımızı karalım Allo

Yalvarma neden yalvarıyorsun
Elini uzatsan orda güller açardı
Elini uzatsan çekip giderdi onlar
Onlar, o büyücüler, o şövalye artıkları.

1966

ÖZGÜRLÜĞE VE YAŞAMAYA DAİR

Ben ki yalnızlığımı
Öfkeli bir bıçak gibi taşıdım yüzümde
Ve hızlı yağmurlar gibi sevdim yaşamayı
Ben ki korkuyu
Paslı bir kâğıt gibi yırtıp attım yüreğimden
Ve güneşin altında ıslak tüten toprağı
Bir avuç çiçek gibi içime bastım

Zincirler şingirdarken
Korkaklar korusu ölüm saçarken
Ve büyümüş gözleri, kıskanç tırnaklarıyla onlar
Çarşılarda, daracık bodrumlarda
Gizli gizli ve telâşla
Birbirlerine cüceliklerini satarken
Yürüdüm omuzlayıp ağır kilitlerini kapıların
Kırkınıc odayı buldum
Geçip gittim kırkınıc odanın içinden
Yüzyılların, geleneklerin, saçmalıkların içinden
Bir demet ışıık gibi öteye

Zincirler şingirdarken
Korkaklar korusu ölüm saçarken
Özgürlüğümü bir türkü gibi saldıım havalara
Ve yalnızlığıımı
Öfkeli bir bıçak gibi taşısam da yüzümde
Değişmedim alnımı okşıyan yaz rüzgârını
Onların altın dolu küplerine
Ben ki kırdım tutsaklık çemberlerini ne varsa
Ve korkuyu
Paslı bir kâğıt gibi yırtıp attım yüreğimden

1966

YILDIZLAR UZAKTILAR

Yıldızlar uzaktılar bizden
Havalarda başıboş, kaygısız, savrulan
Yıldızlar uzaktılar
Ben bir yaz göğünü alıp giderdim
Tasasız giderdim
Gözlerimde deniz yosunları
Kollarımda oynak bir kadın gibi savrulan güneş

Yıldızlar uzaktılar bizden
Kulaklarımda uzun sıcak çanlar gibi
Yıldızlar
En mavi ırmakların suyu geçerdı benden
Kuşlar uçardı benden
Ellerimde ağaçların ilkyaz yeşili

Esmer ve sıcak toprağı işlemeğı bildiğim kadar
Bir avuç suyu, çocuk gülüşlerini, evreni
Seni sevebilirdim

Ama bana bir ağlamak bırakmışlardı
Yıldızlar uzaktılar bizden
Çocuklar uzaktılar
Uzaktı yaz göğü, yosunlar ve gözlerin.

1966

KÜP İÇİNDE SİNEK

Kar dalları örttü, eskidim
Uzun bir bekleyişe döndüm yeniden
Hep yolları kestiler, yalnızlık getirdiler
Cıgara kutusu, buğulu cam ve esnemek
Ben bu gladiyatör evrenine sokulmazdım
Ama sen neden mavi gözlü değilsin
Orda ki uzun otlar vardı, nisan vardı
Ve sen okumasız güzeldin

Cıgara kutusu, buğulu cam ve esnemek
Bir tutsaklığa büyümüşüm işte
Ölmeyen bir yerim depresiyor: gitmek
Bu saat dokuzlardan, ikindi sularından
Evleri, ekmekleri, kâğıtları tüketmek.

Sanki uzaklara gitsem
İşte öyle uzaklara gitsem

Ben o zamanlar öfkeli çocuktum
Sahi ne yaptın o gökyüzlerini
Köhne bir durakta bıraktılar, geciktim
Bu telâşlar benim için biçildi
Bir çay içmez misiniz? Demek kapılar.. Haydi!
Şapkanız ne güzel! Bir şişe kolonya, ekmek
Saatler ve bir kadına akşamı getirmek.

Cıgaramı yakar mısınız lütfen
Ay ışığını unutmamak için yakar mısınız
En iyisi bir meyhaneye gidelim
Azıcık dumanlı ve kuralsız bir saatte
Belki göğümüzü buluruz sizinle.

Sanki uzaklara gitsem
İşte öyle uzaklara gitsem

KÜP İÇİNDE SİNEK — II

Sabahları esnedin bunu çizdiler
Akşamları sakız çiğnedin
Güldün çizdiler, oynadın çizdiler
Onlar hep birşeyleri çizdiler
Ama sen gülüp oynadın mı sahi
Yıldız gördün mü hiç
Diyelim ki seviştin belli bir günde
Çizdiler.

Birşeyler bekliyorsun anlıyorum
Bir cıgara almayı bekliyorsun
Ölümü bekliyorsun usulca
Uygun var akşamı bekliyorsun
Belki bir kadın biraz para
Bir maça kızı çıkacak diyelim
Onu bekliyorsun.

Camların ardı buğulanır
Herşey eskir
Küpün içinde sinek
Eskir

Ben hep o adamım
Yani senin bir türlü tanımadığın
Kadınlara ve şubat sabahlarına tutkun
Dudağının ucuyla gülümsiyen
Azıcık deli ve özgür
Ben hep o adamım
Küplerin dışında tanımadığın
Özgürlüğü bir yerinde duyuyorum
İplere çamaşır sermişler duyuyorum
Sokaktan biri geçiyor
Kübik resimler gibi bir adam
İçime bir sevinç gibi bastırıyorum
Ne yaptımса biliyorum, ne olduysа biliyorum
Ben hep o adamım
Yani senin bir türlü tanımadığın
Ama başka türlü bakamazsın
Sen ölümü ikiliyemezsin
Yaşamayı çoğaltamazsın biliyorum
Şapkamı alıp çıkıyorum
Çünkü şapkam
Hep benim biraz yalnızlığım
Kimi yağmurlu günlerde
Kırlangıçlar geçerken yaşıyorum
Güneş açarken yaşıyorum
Bahara ayağım değer değmez
Ya da şubatı yaşıyorum kesiksiz
Yaşamayı ikiliyorum, üçlüyorum, beşliyorum
En olmadık yerde büsbütün yaşıyorum
Haşarı çocuklar
Sisli bir yelkenliye doğru koşuyorlar
Saçları dağınık
Batan güneşi topluyorlar

Yaz sıyrılıyor parmaklarımdan
Haziran bulutu ve deniz
Ve güverteye yakışmış kadın
Dudakları biraz aralansa
Onu bir yerden anıyorum
Hep bir yerden, oradan, yâni her yerden
O benim için hiç gülümsemeyen

Camların ardı buğulanır
Herşey eskir
Küpün içinde sinek
Eskir

Bu odada bir şeyi bekliyoruz
Ben, sandalyem, ayakkabılarım ve aynam
Kapının ardında şapkam
Ve ters dönmüş bir kibrit kutusu
Evcek bir şeyi bekliyoruz
Islık çalmayı deniyoruz örneğin
Gizlice bir satranç oyununu
Belki içimizden biri ölecek
Onu bekliyoruz

Bir saat beşte nedensiz seviniyorum
Evler soluk almış gibi
Şapkamı unutmuşum gibi seviniyorum
Cysa ne yağmurlar yağıyor ne kırlangıçlar geçiyor
Günlerden ne olduğunu bilmiyorum
Denize karşı bir haziran bulutu
Ve ben
Güvertedeki hiç bir kadını düşünmeden
Şapkaları, kadınları ve herşeyi
Unutuyorum

Haşarı çocuklar
Sisli bir yelkenliye doğru koşuyorlar
Saçları dağınık
Batan güneşi topluyorlar

1965

TUTSAK

Başkalarını bitirmek bu benim yaptığım
Sonra bitmek başkalarında
Yani uzatmak bir zinciri hayata
Ve bir köprüde ansızın kırılmak
Adını söyler misin
Hani ben vardım orda, söyler misin
Cıgaram vardı sonbahar göğü altında

Nedensiz bir lâmba ve akşam
Bir kadın, bir çocuk, kapılar...
Kapılar ki yeşil bir denize götürür
Yorgun bir sevgiyi içerlerde bırakıp
Sandalyeler, tozlu kitaplar, kavgalar

Ben pazarlığı sevmem, ağaçları severim
Bunlar hep sizin işte
Akşamlar akasyalar
Bir elin ve bir türkünün sıcaklığı
Neden kırılır cam
Hani ben vardım, gözlerin vardı, söyler misin

1966

ASKERİN TÜRKÜSÜ

Geceye yağmur yağıyor
Kül rengi bulutlar, trenler
Birini bekliyorum adı yok
Saçlarını rüzgâr dağıtıyor
Onun en güzel gözleri var
Yani yaz günleri, yani çocukluğum
Askerin türküsünü dinliyorum.

Askerin türküsü, istasyon, akşam
Burda az duralım
Ellerimizin sıcaklığı sürsün az
Ben bunun için savaştım yavrucuğum
Durmadan bir yolculuğu yaşar insan
Bir yalnızlığı yıllar boyu

Öykümüz burada başlıyor
Yâni herkesin öyküsü
Birden kendimi anlıyorum
Yâni herkes kendini anlıyor
Kavak ağaçları, yoğun sis, akşam
Ve bir yarım saatliğine buluşmak
Bu herkesin hayatındaki uğrak

Geceye yağmur yağıyor
Askerin türküsü kopuyor
Adamlar koşuyorlar yol boyu
Kapotları içinde yalnız
Gözlerini bana ver yavrucuğum
Saçlarını rüzgâr dağıtıyor
Savaşa korkusuz gidiyorum.

1965

HERKESİN GECESİ BAŞKA

Bir göğü bir kente bırakıp gittim
Bırakıp gittim duvarlarda resimler
Bir eve bir sabaha varmak sonra
Varmak söylenmemiş bir türküye

Orda yaban gülleri büyür bilir misin? ²
Bir güneşi götürürüm sizinle
Onlar ki hep eski bir çemberi çevirirler
Yani antik bir yalnızlığı ellerim
Tam size varırken düşerler

İlabire günler geçer bu sokaktan
Kırık bir anı gibi çarşı pazarlarda
Yolboyu yığınla yorgun gülümsemeler
Saatleri yenibaştan kurabilsem
Yani neleri bir bir yitirdimse
Size bir sabah getirsem, bir merhaba
Acılar, hileler, paralar getirmesem
Yarın nereye gider bilir misiniz?

Döner sokakları, evleri, ekmekleri
Yürür dolap beygiri yılların arasından
Siz mavi gözlüydünüz hani nerde
Hani nerde bir özlem vardı eski
Bütün köşebaşlarında hep onlar
İşte yine bir sevinci boğazlıyorlar
Gece, ay ışığı, bıçak ve kan

Neden biraz da ağaçları büyütsek
Hoş geldin desek ey korkusuz gün
Ey elma dalı, toprak ve hayat
Bizim alınterimiz kadar güzel
Neden çarşıların ötesinde sevişsek

Herkesin gecesi başka anlıyorum
Ve kendi yolunun üstünde yapayalnız
Ben kürek cezalarını çoğaltıyorum
Kafamda tükenmiyen kurşunlar
Öyle uzakta ki o ev, o kent

1966

KAÇAK

Seni çocuksu kentlerime götürüyorum
Yağmur salıncağında akşam
Biraz öksüz, parasız ve kadınsız
Bir sokağı soluk tütünle tüketiyorum

Yalnızım ama bilemezsiniz
Gökyüzü biraz benim
Yapraklara sinmiş yağmur damlaları
Akşam gürültüsü içinde sönük gün

Ve günün birinde kaçardım
Sıcak denizlere ıssız limanlardan
Pembe güneşli limanlardan
Ben hep biraz uzaklara büyüdüm
Görmediğim kadınları sevdim, bilemezsiniz

Seni çocuksu kentlerime götürüyorum
Solgun, sıcak roman sayfalarına
Ben ki korsanları sevdim balıkçı çocukları
Serserileri sevdim o saçları dağılan
Ve tiksindim hesaplı insanlardan

1965

KORKUNUN ELLERİ ÇOK

Her gülüşte biraz aydınlık
Biraz mutlu nisan
Sen benim çocuğumsun dişleri güzel
Dişleri güzel nisan

Bu güneşi benden çalamazlar
Çayırları benden çalamazlar
Çayırlarda çiçekleri çalamazlar
Dişleri güzel nisan

Korkunun elleri çok, korkmayın
Korkunun gözleri çok, korkmayın
Gelin size güneşi vereyim
Size çayırları vereyim
Çayırlarda çiçekleri vereyim
Korkunun ayakları çok, korkmayın

Çünkü siz korkudan da çoksunuz
Çoksunuz ama yoksunuz.

Temmuz 1965

GÜNEŞİ GÖRMEK İSTİYORUM

Ben bir söğüt ağacıym
Güneşi görmek istiyorum
Dallarımı nisan yağmuruna bırakıyorum
Körpe ve incecik dallarımı
Ne olur çocuklara söyleyin
At koşturan haşarı çocuklara
Yüzü gülmeyen adamlara söyleyin
Güneşi görmek istiyorum

Mızraklarımızı atalım
Tolgalarımızı atalım
İlk gün ışığı yapraklara değerken
Bir ağızdan türkümüzü söyliyelim
Kardeşlik üzerine türkümüzü
Dostluk üzerine türkümüzü

Ben bir dereyim mayıslarda
Papatyaları, düğün çiçeklerini, yoncaları
Söğüt ağaçlarını büyütürüm
Kurbağaları ürkütmeden, yosunları ezmeden
Çakıl taşlarını acıtmadan geçin
Ne olur sularımdan geçerken

Ben bir tutsağım kardeşler
Güneşi görmek istiyorum
Bir dilim gök penceresinin ötesinde
Beni bırakın oralara gideyim
Kurşunlara götürmeyin beni kardeşler

Mızraklarımızı atalım
Tolgalarımızı atalım
İlk gün ışığı yapraklara değerken
Bir ağızdan türkümüzü söyliyelim
Kardeşlik üzerine türkümüzü
Dostluk üzerine türkümüzü

Ağustos 1965

BİR KÖLE'DEN BİR NERON'A

Ben iyi köleyim Bay Neron
Gülmem bile
Ama isterseniz sizin için gülerim
Ben türkü söyleyemem
Canım nekadar istese de
Ve nekadar güzel olsa da sesim
Orada zenciler var ya, Harlem'de
Geceyarıları yaka paça götürülen
Başlarına tabanca kabzaları ile vurulup
Gözleri kör edilen
Ve
«Bizi istemiyorlar, işte o kadar!» diyen
Hani o Harlem'deki zenciler
Belki de benden daha özgürdürler
İnanın bana
Ben bir Harlemliyim ama söylemem
Bükerim kıldan ince boynumu
Susarım
Hiç üzölmeyin benim için
Tatlı canınızı hiç sıkmayın ne olur
Ben uslu köleyim Bay Neron
Ne güler, ne de türküler söylerim.

1966

ÖLÜLER UYANINIZ

Kaldırım taşlarını yağmur yıkıyor
Yapraklar baştanbaşa eylül
Aşağıda ırmak yorgun akıyor
İçinde güneşi, meşe dallarını
Ve kırmızı, sarı, mor renkte yamacı taşıyor

Sağlam havayı göğsüme doldurup boşaltıyorum
Islak kaldırım taşlarını arşınıyorum
Demir sürgülü kapıların
Çekilmiş perdelerin önünden
Yaşayan ve gülen bir yüzü arıyorum

Demek burası ölümler sokağı
Demek siz korkusunuz, tanışalım
Demek boşuna ıslanıyor kaldırım taşları
Ve boşuna koşturuyor güneş
Gökyüzünde kızgın yeleli atlarını
Bütün köşe başlarında korku
Oynayan, sıçrayan, danseden korku
— İyi ama burda yaşayanlar vardı
— İşte! Bakınız..
Biri bir saniyeyi taşıyor ürpererek
Biri sapsarı yüzünü taşıyor
Ve biri titremesini taşıyor bıkmadan
Ölümler uyanınız!

— Saat sekiz uyuyor musun?
Saat sekiz
Yani biraz umut, biraz cansıkıntısı
— Bir çay daha içer misiniz?
— Sana elli kuruş yeter
— Sana telâşlar ve bir gün boyu
— Saat dokuzda çok var mı?
Saat dokuz, saat dokuz, anladık işte
Saat dokuz, nereye gitmek için
Neyi sevmek için saat dokuz
Yelkovan akrep, akrep yelkovan
Saniyeler!
Bir deli çingırağı gibi çalan
Ölümler uyanınız!

— Bir masa, bir sandalye, bir adam
Nasıl da tutunmuş masanın kenarından adam
Bu masa ne masası böyle
Yani nereye geçip gidilir burdan
Örneğin gidilir mi bir eylül sabahına
Bir aşka, bir çiçeğe, yalnızlığa
Sandalye!

Yani yüz kere, bin kere sandalye
Masalar, sandalyeler!
Siz bundan mı iki büklümsünüz böyle
Ölüler uyanınız!

Sizin bir güneşiniz yok mudur
Hiç değilse bir sonbahar günü
Ve sever misiniz
Bir yaprağı eylül ayında
Siz ey dizidizi iskambil kâğıtları
Bir yüzünüz yok mudur sizin

Öfkeyi, sevinci, onuru taşıyan
— Üzüm kaç kuruş? Demek öyle..
Ya elma, ya zeytin?
Burada bir alışkanlık yok mu?.
Yani insanı ekmeğe götüren bir yol
Yalnız kendi ekmeğine..

— Anlıyorum
— Orda çocuklar var..
— Anlıyorum
— Hadi bir ağızdan : ekmek!
Ekmek, yüz kere, bin kere ekmek!

Siz bundan mı böyle kambursunuz
Bundan mı yüzünüzdeki sis
Birer örümcek gibi geçişi saniyelerin
Ve yüreğin boğazlanışı durmadan
Kör kalabalığı sokakların bundan mı

Sonra bitmeyen iskambiller
Biraz bezik, biraz da poker
Yani bir kaçışı kutlamak için
— Bir el daha oynıyalım mı?
— Dışarda yağmur var
— Kötü bir el, şanssızsınız
— Yüzünüze endişeler yakışmıyor
— Takım mı açtınız?

Sokaklar giderek çoğalır
Yılgınlık, bezginlik, alınlarda çizgiler
Giderek bir ölüme yaklaşılr
Ölüler uyanınız!

İnsan gözlerini nasıl öldürür
Nasıl bir bakışın sıcaklığını
Ve nasıl susar bütün bir hayat
Sizin bir yumruğunuz yok mudur
Varmak için korkusuz bir akşama
Tasasız bir sabahta uyanmak için
Bir yumruk!
Geceden gündüze çıkmak için

Demek burası ölüler sokağı
Demek siz korkusunuz, tanışalım
Demek boşuna ıslanıyor kaldırım taşları
Ve boşuna koşturuyor güneş
Gökyüzünde kızgın yeleli atlarını

Biri bir saniyeyi taşıyor ürpererek
Biri sapsarı yüzünü taşıyor
Biri titremesini taşıyor bıkmadan
Ölüler uyanınız!

1966

TÜRKÜ

Başımızda gün ıştır
Saçlarımızdan geçer su
Doğurur zaman
Doğurur toprak
Sesimiz güzelleşir güzelleşir heyy!
Küçük adam küçük adam
Çek tırnaklarını küçük adam
Bırak öfkeni
Bırak kamçını git
Gel benim gelinciğim kardeşim
Gel benim çam dalım
Nisan mayıs toprağım
İrmağım, bakırım, petrolüm
Alınteri bukadar güzel olanlar!
Biz taştan gülümseme yaparız
Demirimiz olur sevinç
Gönülden gönüledir köprümüz
Birbiriyle tutuşan ellerdir
Bizim zincirlerimiz
Küçük adam küçük adam
At çizmelerini küçük adam
Bırak hırsını
Bırak kamçını gel
Gel elma dallarının
O herkes için açtığı yere
Yeşil saçlı ekin tarlalarının
Yolların, yapıların kardeşliğine
Gel sesime küçük adam
Sesimiz güzelleşir güzelleşir heyy!

Mart 1967

BEN GELİYORUM

Ben geliyorum
Açlıktan ve tutsaklıktan
İçimde biriken çağlarla geliyorum
Kulaklarımda cehennem gecelerinin uğultusu
Gözlerimde güneş
Gözlerimde herşeyi yenibaştan kurmanın tutkusu

Ben ki tüyü bitmemiş çocuklarım
Açlığı bıçak gibi bilenmiş bir işçiyim
Ben ki küskün topraklarım
Binlerce yıllık zincirlerimle geliyorum
O kurşunlara karşı göğsümle geliyorum
Alınтеріmi bayrak
gözlerimi kurşun
yumruklarımı gürz yaptım geliyorum

Ne ikindi rüzgârlarının okşadığı denize bakan evler
Ne mobilyacı vitrinleri
Ne sevda, para ve ün
O sizi bir kuş gibi götüren otomobil
umurumda değil

Benim için yaşamak
Kalabalıklar önünde taşıdığım bir türküdür
Boyun eğmem hiçbir zorbanın önünde
Hiçbir kırala metelik vermem
Ben alınlarında yaşamayı güzelleştirenlerin
Gözleriyle toprak konuşup
Dudaklarıyla toprak öpüşenlerin türküsünü söylerim
Ellerim uzanır bütün insanların ellerine
O bir dost eli tutar gibi
Tuğla tutan insanların
O kızgın kazanlardan demir döken insanların

Ben geliyorum
Açlıktan ve tutsaklıktan
Sakallarını sabırla büyüten
Üç öğünde üç kez arpa üğüten insanlardan
Alınтеріmi bayrak
gözlerimi kurşun
yumruklarımı gürz yaptım geliyorum.

Ocak 1967

PRANGALAR

Ben ki yalnızca sevmek isterdim
Sizi, kırları, yaz akşamlarını
Bir kadın eli gibi geçsin
İsterdim saçlarımdan rüzgâr
Bir Hasan var orda dağ köylerinde
Daha hiç okşanmamış
Bir Elif var saçları taranmamış
Trahomsuz büyüsünler isterdim
Öyleyse nedir bu prangalar

Ben kimin ağlamasını istedim ki
Yok ki benim kurşunlarım
Dikenli tellerim, taş duvarlarım yok ki

Bir türkü söylerim güneş vardır içinde
Alinteri, toprak ve hayat
Beni elleriniz ilgilendirirdi
Gözleriniz, o hilesiz ve dost
Öyleyse nedir bu prangalar

Çocukları kılıçlara b  y  tmeyelim
Çocukları a  lamaya b  y  tmeyelim
Ağaçları k  st  rmeyelim kendimizden
Bombaları   o  altmasak sevinçler   o  alırdı
Kinleri bilemesek ne güzel g  l  mserdik

  stesek b  l    rd  k doğan günü
Birle  irdi ellerimiz ve türkülerimiz
  stesek b  l    rd  k bir dilim ekmeği
Ama ne   o  alırdı yaprakların sevinci
Ne mutlu b  y  rd     ocuklar

Ben sizden bir maviyi gizledim mi
Hangi denizleri kaçırdım sizden
Hangi yağmuru,   i   tanelerini
Size   iirler getirirdim, nisan aylarını
Yalnı  lı  ımı getirirdim ısınmanız için
Öyleyse nedir bu prangalar

Ben kimin ağlamasını istedim ki
Yok ki benim kur  unlarım
Dikenli tellerim, ta   duvarlarım yok ki

Ocak 1967

İÇİNDEKİLER

GÜLÜMSE

- 7 Yalnız Kasım
- 9 Karaca
- 10 Truvazom
- 12 Besbelli Çizgisinde Ölüm
- 13 Homo
- 14 Dar Odalarda Eskiyen
- 15 Sonbaharla Giden
- 16 Herkes Kendine Gider
- 17 Bir Memeli Serseridir İnsan
- 18 Hiç, ya da Herhangi Birşey
- 19 Keman Çalan Savaşçı
- 20 Uykuları Seven Kardeş
- 21 Resimde
- 22 Yaşamının Serseriliği
- 24 Bekçi
- 25 Çok Boyutlu Köle
- 26 Çok Boyutlu Köle : II
- 28 Spartaküs
- 32 Aşkın Çocuk Kanatları

33 Bir Kız Gözleri Evren

34 Gülümse

PRANGALAR

- 37 Allo
- 39 Özgürlüğe ve Yaşamaya Dair
- 41 Yıldızlar Uzaktılar
- 42 Küp İçinde Sinek
- 43 Küp İçinde Sinek : II
- 46 Tutsak
- 47 Askerin Türküsü
- 48 Herkesin Gecesi Başka
- 50 Kaçak
- 51 Korkunun Elleri Çok
- 52 Güneşi Görmek İstiyorum
- 54 Bir Köle'den Bir Neron'a
- 55 Ölüler Uyanınız
- 59 Türkü
- 60 Ben Geliyorum
- 62 Prangalar